Over Fjeldet.

Fortælling
af
Friedrich.

(Fortsættelse.)

...geren — den nye Ager!" raabte
... mere formaaede han ikke at faa

...vad er der ivejen med den?" spurgte
...burgstejneren.
...Den er styrtet ned — et Bjergskred!"
...ndens Ansigtstræk syntes at stivne.
...den højre Haand greb han efter en
... for at støtte sig til den. Derpaa
...han sig sammen og styrtede ud af
...t. Han behøvede ikke at gaa langt.
...regnede endnu stærkt, men det var
...nok til at han kunde faa overbevise
...n Sandheden af, hvad Tjenestekar-
...havde udraabt. Ageren, hvoraf han
...e været saa stolt, var forsvunden, og
...lat Klippemasse viste sig for hans
...nde Blik.
...an foer med Haanden over Panden,
...endnu kunde han ikke rigtigt fatte,
...der var foregaaet. Mere end Ta-
...rænkede nu den Tanke ham: „De
...dog havt Ret, de, som have advaret
...!" Han havde udleet og spottet dem,
...sin egen Klogskab havde han havt
... til, og nu maatte han bøde haardt
...r.
...en en langt tungere Sorg fortrængte
...denne Tanke. Det, at ogsaa Hu-
...vde vaklet, kunde ikke være en Fejl-
...e, — om nu Grunden, paa hvilken
...od, styrtede bagefter Ageren! —
...var Alt — Alt fortabt!
...t svimlede for ham, og han traadte
...e. Endnu kunde det ikke med Be-
...ed iagttages. Han pressede Læ-
... fast sammen.
...r her nogen Fare forhaanden?"
...te Mojdl, som var steget hen til

...n rystede paa Hovedet.
...eg tror det ikke," sagde han derpaa,
...isse Ord kom fra et haardt beklemt
...e.
...olig gik han om paa Gaarden. Saa
..., som han følte sig sikker, havde
...kke bekymret sig om Vandets Bru-
... Skakten, thi ham kunde det ingen
...e gjøre; men nu forekom den ham
...hyggelig.
...asnart det gryede ad Dag under-
...han sin Ejendom. Det forekom
...som om Husets Stilling havde for-
...t sig noget; — men han kunde jo
...fejl. Han gik opover Markerne
...p til Skoven, der gik brat op; da
...han bestyrtet tilbage. Her havde
...rfærdelig Udrasning fundet Sted.
... kunde tydeligt se Rødderne af de
...aaende Træer rage ivejret opover
...n, og aldeles blottede var de ogsaa.
...m forstenet stod han der, hans Øære
...e skalv. Nu forstod han, hvorfor
... havde vaklet. Et tungt og bange
...trængte sig frem fra hans Bryst.
...n søgte at berolige sig med den
..., at den oprevne Jord vilde fæste
...en. Saaledes, som den nu var,
... den forblive vistnok i Aarhundre-
...nen den kunde ogsaa i næste Øjeblik
... ned og rive Alt med sig.
...unden syntes at vakle under hans
...r. Hvad skulde han gjøre? Han
... det ikke selv. Regnen faldt frem-
... i Strømme og forøgede Faren.
... havde med en Kraft at gjøre, som
... Hoved ikke formaaede at staa imod.
...delig tog han sig sammen og vendte
...sikre Skridt tilbage til Huset. Hvad
...havde opdaget, vilde han ikke sige,
...ke at forøge Angsten. Det var til-
...eligt, naar han bar den alene.
...ke var den ugrundet.
...eg og modløs traadte han ind i Hu-
...hvis Gang hans Datter, Tjeneste-
...e og Pigen havde samlet sig. —
...te Øjeblik begyndte Huset paany at
... Bjælkerne bragede, fra Taget faldt
...ore Stene. Han selv vaklede og
... sig i Dørstolpen.
...esus Maria!" skreg Mojdl for-
...et.
...rels Eder — frels Kvæget — Kvæ-
...- til Skoven — til Kapellet!" ud-
...e Oberburgstejneren og styrtede hen
...aasen.
...over den nye Ager var der styrtet
...n ny Del af Jordsmonnet. Som
...aa, stenet Gade trak det sig nedover
...et. Køerne bleve i største Hast
...e løs og skyndsomt drevne hen til
...n. At vende tilbage til Huset
...e Ingen, selv ikke Oberburgstej-

...jdl var ilet foran og havde kastet
...d i Kapellet; hun bad med høj
...til Guds Moder. Hendes Fader
... efter hende, men han kunde ikke
... søgende efter Hjælp stirrede hans
...stivt omkring sig. Han troede hel-
...ke her at finde nogen Beskyttelse

...sted — afsted — driv Kvæget gjen-
...Skoven og ned til Unterburgstejn!"
... han.

Han vilde følge efter Tjenestekarlene, som angstfulde og i vild Hast efterkom hans Befaling, men hans Kræfter tillod det ikke. Allerede efter nogle faa Skridt maatte han støtte sig til et Træ for at holde sig oprejst.

„Fly — fly!" raabte han til sin Datter, som var ved Siden af ham.

„Jeg bliver hos Dig!" svarede Mojdl. „Jeg forlader Dig ikke!"

Bonden hørte neppe hendes Ord.

Paa hende tænkte han ikke, kun paa sin Gaard, sin Ejendom, sin Stolthed. Angstfuld vendte han Blikket tilbage til sit Hus.

„Det staar endnu!" raabte han og syntes at ville vende tilbage til det.

„Fader, kom — kom!" raabte Mojdl; hun greb hans Arm og trak ham med sig.

Og han fulgte. Det var, som om han ingen Vilje havde mere, som om hans Kraft og hans Mod var forbi.

Vejen, ad hvilken de stege ned, var ved Regnen forvandlet til en sand Elv. Men de agtede ikke derpaa; rask skred de videre og kom endelig efter megen Møje ned i Landsbyen, hvor de tog ind i Huset til en derværende Møller, som de stode i Venskabsforhold til.

Oberburgstejn stod endnu; Bygningerne kunde skimtes gjennem Regnen, der nu havde mindsket noget.

Oberburgstejneren sank kraftløs ned paa en Stol.

I Landsbyen havde man vistnok mærket Bjergskredet, som kom ovenfra Oberburgstejn og som havde revet den nye Ager med sig, men Alle vare paa Grund af Faren ved den opsvulmende Flod saa optagne af sine egne Sager og saa fuld af Bekymring derfor, at de lidet eller slet ikke tænkte paa Andre.

For Mølleren var der ved Oversvømmelsen allerede revet bort meget Tømmer og andre Ejendele, og i Forening med sin Søn og understøttede af nogle Bekjendte, som boede saa fjernt fra Floden, at de ingen synderlig Fare havde at befrygte for sine Ejendomme, vare de nu ifærd med at redde, hvad reddes kunde. Andre søgte ved Dæmninger at støtte deres Huse.

Da faldt Floden helt pludseligt, dens Vandmasse syntes med engang at være forsvundet.

Mange aandede lettere derved, men Andre bleve derved endnu mere bekymrede, thi dette var endnu mere paatalende, og det havde noget uhyggeligt og hemmelighedsfuldt ved sig. Aarsagen dertil blev heller ikke længe uopklaret. Der kom Efterretninger om, at der længere oppe i Dalen havde fundet et forfærdeligt Bjergskred Sted, og at den trange Dal der oppe helt var bleven fyldt med Grus og Sten. Derfor standsede Flodens Vand.

— — Man begyndte allerede at anse Faren for overvunden. Man kunde nu overse den Skade, som Oversvømmelsen havde anrettet, og den var ikke større, end at det var overkommeligt at udbedre den, om end Enkelte vare blevne haardt rammede deraf.

Efter den i Angst gjennemvaagede Nat søgte de Fleste at vederkvæge sig.

Men pludselig lød Raabet: „Vandet! Vandet!" Det klang gjennem hele Landsbyen og forskrækmte Alle.

Med tordenlignende Brag væltede Floden sig skummende nedover med store Klippestykker hvirvlende om i sig. Vandmasserne, som oppe i Dalen vare stoppede op, havde brudt sig igjennem Forhindringerne og styrtede nu med frygtelig Magt nedover.

Endnu forstod kun de Farreste Faren i hele dens Omfang; thi endnu holdt Broerne, og Træer og store Tømmerstokke spærrede endnu for. Men med høj Bragen styrtede nu den ene Bro efter den anden sammen, og de fremvæltende Vandmasser styrtede nu i sit rasende Løb uhindret afsted, rivende Stene og Tømmer med sig, lige ned igjennem Landsbyens Gader.

Et Rædselsskrig opsteg fra Hundreder af Befolkningen. Husene, som laa imellem Gaden og Floden, syntes ikke paa nogen Maade at kunne reddes. Mændene trak Kørene ud af Baasene og fik dem med stort Besvær bragt over den oversvømmede Gade, der allerede lignede en vild Strøm. I den almindelige Forvirring tænkte Enhver kun paa sig selv og paa at redde Sine.

Møllen var truet paa det haardeste. Allerede styrtede Vandet igjennem den. Mølleren og hans Familje havde reddet sig, og Oberburgstejneren var ogsaa kommet over og havde naaet hen paa en Bjergskraaning.

Under Fruentimmernes fortvivlede Skrig og Hylen af de forskrækkede Børn spurgte Ingen, om Alle vare reddede, og selv de mest behjertede Mænd gik rent fra Samlingen.

Da lød der ud fra Møllen et angstfuldt Skrig. Mojdl viste sig ved Vinduet og raabte om Hjælp. Vejen gjennem Døren var spærret af Floden; hele Dalen viste sig som en skummende Vandmasse.

„Hun er fortabt — hende kan Ingen redde!" raabte Folkene forskrækkede.

Da kom Hansel. Ulykken nede i Dalen havde drevet ham ned fra Gaarden. Endnu vidste han ikke, hvorom det drejede sig.

„Hun er fortabt!" raabte Flere til ham.

„Hvem? Hvem?" spurgte han.

Den Ulykkelige havde allerede seet ham og udstødte sit Raab om Hjælp: „Hansel, Hansel, frels mig!" lød det over Vandets vilde Brusen.

Skrækken syntes at lamme Hansels Kræfter, men kun for et Øjeblik.

Hans Øjne søgte omkring efter Hjælpemidler.

„Et Toug — et Toug!" raabte han.

„Du kan ikke redde hende, — Du er selv fortabt, dersom Du forsøger derpaa!" raabte hans Venner og søgte at holde ham tilbage fra hans dumdristige Forehavende.

„Saa lad mig være fortabt! Et Toug!" raabte han.

Man fandt ham et Toug. Med bævende Haand snørede han det omkring Livet paa sig.

„Hold fast — hold fast!" raabte han til Mændene og styrtede sig i den vilde Flod.

Mere end tyve kraftige Hænder havde grebet fat i Touget. Mere end en Gang forsvandt den Dristige i Bølgerne og Vandet brusede hen over ham.

„Han er fortabt!" skrege Fruentimmerne; selv de mest behjertede Mænd frygtede for hans Skjæbne.

Hansel kjæmpede sig imidlertid, halvt vadende, halvt svømmende, lykkeligt hen til Møllen. Ved Vinduet, ved hvilket Mojdl stod, klamrede han sig fast for at samle Kræfter igjen. Derpaa løsnede han Touget fra sig og slyngede det fast om Vinduesposten.

„Mojdl — Mojdl, kom nu!" raabte han og løftede den skjælvende Pige ud gjennem Vinduet.

„Hold Dig fast ved mig, — fast, men saaledes at jeg faar have Armene fri! For Guds Skyld, Mojdl, hold fast!"

„Jeg holder mig fast," sagde Pigen, der havde slynget begge sine Arme om hans Hals.

Derpaa søgte han, idet han med begge Hænder holdt sig fast ved Touget, at naa tilbage igjen gjennem den rasende Strøm. Og Mændene paa Bredden holdt fast.

Intet Raab lød. Angsten for de to Menneskeliv holdt enhver Lyd tilbage. Kun af og til lød der et Skrig fra Fruentimmerne, naar mægtige Træstammer drev lige paa Hansel. De syntes at maatte knuse ham. Men om de ogsaa strejfede ham og tildels stødte ham haardt, saa holdt hans Hænder dog fast; langsomt — langsomt arbejdede han sig videre frem.

Da han endelig havde vundet sig igjennem Strømmen, syntes Kræfterne at forlade ham, han vaklede, men nu vare de frelste. Flere af Mændene styrtede ud i Vandet og trak Hansel og Mojdl bevidstløse med sig op paa det tørre, hvor de vare i Sikkerhed.

Et Glædeskrig lød fra mere end hundrede Mennesker. Angsten, som de Alle havde udstaaet, løste sig. Alle vilde bistaa de Reddede.

Man gned deres Pande og fik lidt Vin i dem, hvorpaa de langsomt kom til sig selv igjen. Hansels Bryst arbejdede tungt, og han snappede efter Vejret; det var, som om en tung, tung Sten var bleven løftet fra ham.

„Denne Daad gjør Ingen ham efter!" raabte Flere.

Oberburgstejneren alene syntes ikke at have lagt Mærke til, hvad der var foregaaet. Han sad paa en Sten og stirrede mørkt hen for sig.

„Hansel har med største Fare for sit eget Liv reddet Din Datter!" raabte en Bonde til ham.

„Hvem — hvem?" spurgte Oberburgstejneren, ligesom reven op af en Drøm.

„Hansel!"

Bondens Skikkelse trak sig sammen, da han hørte det forhadte Navn.

„Hvor — hvor er han?" raabte han med et vildt Blik.

Neppe ti Skridt borte fra ham knælede Hansel ved Siden af den Elskede, som havde vanskeligere for at komme til sig selv igjen.

Hurtigt skred Oberburgstejneren hen til ham. Med fast Haand greb han ham i Skulderen og vilde rive ham bort fra hende.

„Det er min Datter!" raabte han heftigt.

„Oberburgstejner, Du gaar for vidt! Han har reddet hendes Liv!" raabte flere Mænd, betagen af Uvilje.

Bondens Skikkelse rettede sig fast i Vejret. Hans Øjne lyste og hans Mund trak sig sammen.

„Hvem vil foreskrive mig, hvad jeg har at gjøre?" raabte han med truende Stemme. „Og om han saa hundrede Gange havde reddet hende, saa —"

En høj, tordenlignende Bragen lød idetsamme ovenover dem.

„Oberburgstejn!" raabte Hundrede med engang forfærdet.

Gaarden, som deroppe i saa mange Aar havde skuet ned i Dalen, hele Fjeldet, syntes at skulle styrte ned. Det vældede og det bragede, indtil endelig de vældige Masser vare opflugte af Dalen. Som en høj, bragende Torden kom det nedover Fjeldvæggen.

Bestyrtede saa alle derpaa. Oberburgstejneren holdt endnu sit Blik skarpt fæstet opad; men han saa ikke mere sin Gaard, — og med en høj og uhyggeligt skraldrende Latter faldt han bevidstløs sammen.

Tiende Kapitel.

Det var Dagen efter nævnte Tildragelse.

Regnen var ophørt. Vistnok var Himmelen fremdeles overtrukket med graa Skyer, men disse saa ikke ud til at ville sænke sig. Faren i Henseende til Oversvømmelsen var over; Floden, der havde valgt Landsbygaden til sit Leje, var faldt betydeligt. Gaden var paa flere Steder gjort farbar ved Bjælker og Brædder.

Hvorhen Øjet vendte sig, saa det kun Gjus og Sten. De fleste Huse vare omgivne deraf langt opover Vægge og Døre. Af Møllen var der endnu kun at se et Stykke af Gavlen, der ragede frem af Gruset.

Jammer og Elendighed herskede i hele Dalen, Markerne vare ødelagte, og en stor Del af Befolkningen havde tabt alt, hvad de ejede, og kun den Beroligelse var bleven tilbage for dem, at intet Menneskeliv var gaaet tabt.

Hansel, om hvis Daad Alle talte, tiltrods for den Ulykke, der var rammet dem, var ved flere af sine Venners Hjælp bragt op til sin Faders Gaard, og næsten baaret derop, fordi Kræfterne saa ganske havde svigtet ham. Han laa slemt forslaaet i Sengen og var ikke istand til at røre sig under de heftige Smerter; men hans Øjne straalede dog, thi han havde reddet den Elskede.

Oberburgstejneren var bleven bragt ind i Kredsdommerens Hus og laa der fremdeles ubevægelig og med tillukkede Øjne. Hans Læber vare fast pressede imod hinanden, og hans Bryst aandede tungt.

Lægen, der var bleven kaldt til den Syge, erklærede, at han var bleven rammet af et Slaganfald, og til Dommeren havde han lige ud erklæret, at der kun var lidet Haab om at redde Oberburgstejneren.

„Jeg formoder, at det hurtigt vil tage Ende med ham," havde han tilføjet.

„Og det vil maaske være det bedste for ham, thi han vilde dog ikke forvinde Tabet af sin Gaard."

Mojdl var hos sin Fader og veg ikke fra hans Leje. Skræk og Angst havde stærkt medtaget hende. Alt var hende som en forfærdelig Drøm, men hun tog sig med Magt sammen for at hjælpe den Syge.

Med Sorg tænkte hun paa den Elskede, der uden at betænke sig havde vovet sit Liv for hende. Hendes Redning syntes hende et helt Vidunder, og hvorledes det egentlig var foregaaet, kunde hun neppe klargjøre sig. I hendes Øren klang kun endnu den vilde Brusen af Vandet og Hansels dybe og tunge Aandedrag, idet han med Fortvivlelsens hele Kraft kjæmpede for hendes og sit eget Liv.

Hun vovede ikke at spørge efter Hansel; men Kredsdommeren gjættede, hvad der foregik hos hende, og uden at hun var vidende derom gik han op til Gaarden Hajdacher.

Da han vendte tilbage, var hans Ansigt muntert, og han lod Mojdl kalde ind i sit Værelse.

„Jeg skal hilse Dig fra Hansel," sagde han til den Indtrædende.

Pigens Ansigt blev pludselig overtrukket af en dyb Rødme.

„De har været hos ham?"

„Ja."

„Og hvorledes har han det?"

„Godt, Mojdl. Han maa vistnok endnu holde Sengen, fordi han har faaet nogle slemme Kvæstelser, men der er ikke den ringeste Fare paafærde, og han er saa lystig tilmode, som om hele Landsbyen tilhørte ham. Og Gaarden Hajdacher er gaaet fri for al Skade, som er værd at tale om. Den lille Ulempe, der er foraarsaget ved Vandstrømmen, lader sig rette paa i Løbet af otte Dage."

Med tilbageholdt Aandedræt havde Mojdl hørt paa Dommeren; det muntre Udtryk i hans Øjne sagde hende tydeligt, at han talte Sandhed.

Skrækken og Ulykken, som havde rammet hendes Fader, havde endnu ikke været istand til at fremkalde Taarer hos hende.

(Sluttes.)

BANK-ANNONCER.

Eb. McCormick, Præs. — A. A. Kendall, Vicepr. — T. F. McCarty, Kasf. — W. A. Wilson, Asfist. Kasf.

Citizens National Bank,
Grundkapital: $50,000.
ST. PAUL, NEBRASKA
En almindelig Bankforretning udføres.
Rente betales paa deponerede Summer.
— Direktører: —
T. F. McCARTY. W. A. WILSON. HUSTED AGOR.
A. A. KENDALL. E. D. McCORMICK.

Geo. E. Lean, President. — A. E. Cady, Vicepr. — P. Jepson, Assist. Kasserer.

INTERNATIONAL BANK,
DANNEBROG, NEBR.
Almindelig Bankforretning udføres.
Penge tillaans paa gunstige Betingelser paa fast Ejendom eller personlig Sikkerhed. Veksler udstedes paa alle ledende Steder i Verden. Dampskibsbilletter til og fra Europa sælges.
Notary Public tilstede i Banken.

C. C. Schlytern, Præs. — Jno. G. Schlytern, Asf. Kas.

BANK OF DANNEBROG
— Dannebrog, Nebraska. —
Udfører almindelig Bankforretning. Særlig Opmærksomhed skjænkes Indkasering, hvilket besørges mod rimelig Vederlag. Højeste Rente betales paa Penge, som indsættes paa længere Tid.
Korrespondenter:
American Exchange National Bank, NEW YORK, N. Y.
Omaha National Bank, OMAHA, NEBRASKA.
Citizens National Bank, GRAND ISLAND, NEBR.
NOTARY PUBLIC tilstede i Banken.

St. Paul Nationalbank.
— Efterfølger til —
Howard County Bank,
St. Paul, Nebraska.
Autoriseret Kapital: $200,000. — Udbetalt Kapital: $50,000.
Udfører almindelig Bankforretning. Veksler udstedes paa alle Europas ledende Byer. Dampskibs-Billetter tilsalgs, til og fra alle europæiske Punkter. Penge udlaanes paa gunstige Vilkaar. Vi gjør Udlaaninger i gode Farme en Specialitet.

A. E. CADY, President. — N.W. WELLS, Vicepr. — G. E. LEAN, Kasserer.

Første National Bank,
St. Paul, Nebraska
Autoriseret Kapital: $250,000. — Beholdning og Overskud: $60,000.
Udfører almindelig Bankforretning. Renter betales paa deponerede Summer.
Sælger Veksler, betalbare i alle Verdens større Byer.

M. Sjoholm
DRUGGIST OG APOTHEKER,
— Forhandler af —
Lægemidler, Medicíner, Kemikalier, Patentmedicíner, Maling, Farvestoffer.
CIGARER AF BEDSTE KVALITET.
Lægerecepter udfyldes omhyggeligt paa enhver Time i Døgnet.
M. Sjoholm, Dannebrog, Nebr.

A. H. BÖHNE. — GEO. F. RYAN
Böhne & Ryan.
Møbelmagasin & Ligkistendsalg.
116 Vest 3die Gade. — Grand Island, Nebr.
Parlor Suits, Chamber Suits, Madratser, Spejle, Færdige Skilderirammer og Lister for samme, Spinderokke, o. s. v.
Ligkister og Ligtøj en Specialitet.

DR. N. ROSENBERG,
41 S. Clark Street, Chicago, Ill.,
er uddannet ved Europas første Universiteter og Hospitaler, har praktiseret i over 20 Aar, og er **den eneste skandinaviske Læge i Amerika**, som har gjort Behandling og Kur af **kroniske og private** Sygdomme til specielt Fag, og er istand til at tale og brevveksle med norske og danske Patienter paa deres **eget Sprog.**
Dueli Behandling, Ubrødelig Tavshed, Den yderste Omsorg, Nutidens bedste og kraftigste Medicíner, og billig Betaling er hvad mine Patienter til enhver Tid med Sikkerhed kan gjøre Regning paa.
Kroniske Sygdomme, saasom Rheumatisme og Gigt, Brystsygdomme, Leversygdomme, Dyspepsia eller daarlig Fordøielse, Diarhoe, nervøs Svækkelse, Hovedpine, Søvnløshed, Tab af Hukommelse, forstyrrede Tanker, nedtrykt Sindsstemning, urent Blod, Skrofler eller Kjertelsyge, Rosen, Ringorme, Udslet, kort alle **kroniske Sygdomme,** behandles med stort Held.
Kvindessygdomme af ethvert Slags, saasom almindelig Svækkelse, Nervesvaghed, Underlivsordener, uregelmæssig Menstruation, Leucorrhoea, Rygsmerter og hvilkensomhelst Sygdom **eiendommelig for Kvinder,** behandles med den yderligste Omsorg, og kureres i mange Tilfælde hvor andre Læger har fejlet.
Private Sygdomme foraarsagede af Ungdoms-Ubesindigheder og Udsvævelser, saasom **Slappelse, Tab af Manddom** og **Livskraft, Ulyst hos Mand og Kvinde, uskikket til Forretning, unaturlige Udtømmelser, Nyre- og Blære-Sygdomme, Svag Ryg,** smertefuld **Urinladning,** behandles hurtigt, og i dybeste Taushed ved Kure og afgjørlige Midler, **aldeles af andre herværende Læger.** Undgaa aviserende Kvaksalvere med deres Pamphleter og Strøver, som kun er Bedragere og Svindel, anlagt paa at trække Penge af godtroende Folk og henvender Eder med fuld Tillid til mig, som paa kort Tid og med aldrig svigtende Sikkerhed vil bringe Sundhed og Livskraft tilbage. Medicíner sendes overalt med stor Omsorg og i **dybeste Hemmelighed.**
Lægebog for Enhver, en af mig udgivet Bog paa 52 Sider, giver en fuld Beskrivelse af Menneskelegemet og dettes forskjellige Organer, de almindeligst forekommende kroniske Sygdomme, deres Forebyggelse og Kur. Sendes frit til Enhver ved Modtagelsen af et 2 Cents Frimærke.
Ungdommens Raadgiver, en anden Bog paa 48 Sider omhandler alle private Sygdomme, Ungdoms-Udsvævelser og deres Følger etc., og burde læses af alle unge Mænd. Sendes frit i forseglet Omslag ved Modtagelse af 4 Cent i Frimærker.
Kontortid: Hverdage 9—4; Helligdage 10—1. Breve kunne skrives med **fuld Tillid og Fortrolighed,** da jeg selv i egen Person aabner, læser og besvarer dem alle. Alle Breve adresseres
Dr. N. Rosenberg, 41 South Clark Street, Chicago, Ill.